

Geachte Mevrouw, Geachte Heer,

Betreft : Opmerkingen op het evaluatieverslag van de Commissie over de werking van Verordening (EG) 1400/2002.

Onze groepering, die de geestelijke opvolger is van wijlen FEGARBEL, verdedigt de belangen van de garagebedrijven in België, en met name onder meer de concessiehouders, de verkopers van tweedehandse voertuigen, de erkende herstellere en de onafhankelijke herstellere.

Wij hebben kennis genomen van het evaluatieverslag van de Commissie over de werking van Verordening (EG) NR. 1400/2002 betreffende de distributie en klantenservice in de motorvoeruiensector, en wensen daaromtrent de volgende opmerkingen kenbaar te maken aan de Commissie.

Het is enerzijds met genoegen dat wij vernemen dat de Commissie zelf vaststelt dat een soepeler regelgeving, die sterker wordt geïnspireerd door de algemene beginselen die van toepassing zijn op de verticale beperkingen zoals momenteel geldt voor de Verordening nr. 2790/1999, een gelijk niveau van mededingingsbescherming op de markt tot stand zou hebben gebracht met lagere nalevingskosten voor ondernemingen en een efficiënter handhavingssysteem voor mededingingsautoriteiten.

Anderzijds blijven wij toch de mening toegedaan dat de Verordening 2790/1999, in haar huidige hoedanigheid, niet voldoende is om een antwoord te bieden aan bepaalde specifieke elementen en problemen eigen aan de motorvoertuigen-sector, waardoor een specifieke groepsvrijstellingsovereenkomst noodzakelijk blijft.

Terzijde wensen wij op te merken dat wij het betreuen dat de Commissie nog geen evaluatieverslag heeft over de toekomst betreffende de Verordening 2790/1999. Dat maakt het ons des te moeilijker om nu reeds conclusies te treffen. Onze opmerkingen kunnen derhalve louter betrekking hebben op Verordening 1400/2002. We hopen in de toekomst eveneens in de gelegenheid te worden gesteld om onze opmerkingen te formuleren over Verordening 2790/1999 en de link te kunnen leggen met onze opmerkingen over de Verordening 1400/2002.

Het is ontegensprekelijk een feit dat de concessiegevers de verordening 1400/2002 hebben aangewend om kwalitatieve en/of kwantitatieve normen op te leggen aan hun concessiehouders. Deze normen hebben voor de betrokken bedrijven loodzware investeringen tot gevolg gehad.

Deze problematiek is des te prangender omdat de afbakening van de begrippen "kwalitatieve normen" en "kwantitatieve normen" tot op de dag van vandaag eenzijdig is gebeurd en zelfs niet eenvormig binnen éénzelfde netwerk.

De vraag mag hier gesteld worden in hoeverre dit van aard is een situatie te creëren waarin de rechten van de consument worden beschermd zoals vereist door de mededingingregelgeving.

Wij zijn de mening toegedaan dat het in dat kader van belang zou kunnen zijn dat deze normen door een instantie worden geëvalueerd.

Op dit ogenblik stelt zich nog een bijkomend zeer ernstig probleem daar wij vaststellen dat meerdere concessiegevers nu reeds toekomstige wijzigingen van de Europese normen aangrijpen om de concessiecontracten in hun volledig netwerk te beëindigen.

Vooreerst is dit een volstrekt nieuw fenomeen. Het is immers voor het eerst dat alle concessiecontracten binnen een netwerk worden beëindigd zelfs voor de Europese Commissie een ontwerp van nieuwe Verordening heeft vrijgegeven.

Deze situatie is des te ernstiger gelet op het feit dat de meeste merken deze opzegging argumenteren op basis van de wens om de kwalitatieve normen te wijzigen, daar waar de netten tot op heden reeds op aangeven van de concessiegevers zeer zware investeringen hebben gedaan.

Dit betekent dat de dealers waarschijnlijk binnen een periode van 3 à 4 jaar opnieuw geconfronteerd worden met een verplichting om nieuwe investeringen te doen.

De investeringen die door de concessiegevers worden vereist hebben daarenboven niet steeds te maken met essentiële elementen in de bedrijven van hun dealers. Ons zijn voorbeelden gekend waar initieel werd geëist om een vloer te leggen van carraramarmer en waar na 4 jaar geëist wordt dat deze vervangen wordt door dikke parketvloer.

Hieronder wensen wij terug te komen op enkele elementen uit het evaluatieverslag van de Europese Commissie.

Vele erkende herstellere hebben hun erkenning aangevraagd omdat hun concessieovereenkomst beëindigd werd door de concessiegever. Wij kennen haast geen gevallen waarin de erkende hersteller zich vrijwillig heeft terug getrokken uit de markt van de verkoop van nieuwe auto's. Immers, meerdere erkende herstellere die voorheen concessiehouder waren van het merk in kwestie, verkopen nog steeds nieuwe auto's, maar deze keer via een andere leverancier, die veelal deel uitmaakt van het officieel dealernetwerk waarvan hijzelf voorheen deel uitmaakte.

Evenmin zijn de bedrijven van de dealers van aard om vrijwillig te verkiezen om zich te specialiseren in de verkoop van motorvoertuigen door herstellings- en onderhoudswerkzaamheden uit te besteden.

Dergelijke specialisatie is immers slechts mogelijk voor bedrijven met een grotere omvang dan deze van de gemiddelde dealer.

De daling van onafhankelijke herstellere heeft naar onze mening voornamelijk te maken met de invoering in de Vo 1400/2002 van het begrip "erkend hersteller", waardoor een grote meerderheid van onafhankelijke herstellere een aanvraag heeft ingediend om te worden erkend als "erkend hersteller".

Voor de bedrijven van onze Lidstaat, is het zeer belangrijk dat minstens het statuut "erkend hersteller" met zijn geëigende bescherming blijft bestaan. In België voorziet de Wet van 27 juli 1961 betreffende de eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop immers in een bescherming van de benadeelde concessiehouder bij de beëindiging van een verkoopconcessie, maar niet in de bescherming in dat kader van een erkend hersteller.

Zoals hierboven gesteld wordt, kan het statuut "erkend hersteller" daarenboven een oplossing bieden voor concessiehoudere wiens concessiecontract werd beëindigd door de concessiegever, alsook voor onafhankelijke herstellere die geen interesse hebben voor het luik "verkoop van nieuwe voertuigen".

De bescherming inzake beëindiging van de contracten is uiterst noodzakelijk in het kader van de vrijwaring van de consumentenbescherming omdat bij gebrek daaraan de herstellere niet meer bereid zullen worden gevonden om de zware investeringen te doen die vereist worden in het kader van een "erkend hersteller"-schap of "dealer"-schap.

De Commissie stelt vast dat dealers geen gebruik hebben gemaakt van de ruimere mogelijkheden die door artikel 1, lid 1, onder b), en artikel 5, lid 1, onder a) van de groepsvrijstellingsverordening worden geboden om merken van concurrerende fabrikanten in dezelfde show-room te verkopen. Rekening houdend met het feit dat de meeste dealers kleine familiebedrijven zijn alsook met de zware kwalitatieve normen en dito investeringen die door bepaalde fabrikanten worden opgelegd, is het vanuit praktisch oogpunt zeer

moeilijk om meerdere merken te verkopen. Toch blijft deze mogelijkheid tot multimerkenverkoop van belang voor kleinere merken of voor streken waar de bevolkingsdichtheid minder groot is, en mag deze mogelijkheid niet louter afhankelijk gemaakt worden van een mogelijke inlassing ervan in de contracten door de fabrikanten. Daarenboven mag niet uitgesloten worden dat op langere termijn grotere bedrijven zullen ontstaan die meerdere merken zullen vertegenwoordigen, onder meer door de mogelijkheid om bijkomende verkooppunten te openen (zie hieronder).

De vaststelling dat artikel 5, lid 2 onder b) weinig effect lijkt te hebben gehad is volgens ons te voorbarig gesteld. In dit kader moet rekening gehouden worden met het feit dat deze mogelijkheid slechts bestaat sinds 1 oktober 2005 en dat de meeste dealers kleine familiebedrijven zijn die meer tijd nodig hebben om zich structureel aan te passen aan de mogelijkheid om bijkomende verkooppunten te openen, alsook om de daartoe noodzakelijke financiële middelen vrij te maken.

Naar onze mening zullen bedrijven uit onze sector op langere termijn wel overwegen om bijkomende verkooppunten te openen, enerzijds door de opstart van een nieuw verkooppunt, en anderzijds door de overname van reeds bestaande verkooppunten, die bij gebrek aan overname zouden verdwijnen.

Om al deze redenen zijn wij de mening toegedaan dat de Verordening 2790/1999, in haar huidige hoedanigheid, niet voldoende is om een antwoord te bieden aan de specificiteit van onze sector, waardoor een specifieke groepsvrijstellingsovereenkomst noodzakelijk blijft.

Wij hopen dat deze opmerkingen nuttig zullen zijn in het kader van de werkzaamheden ter voorbereiding van de regeling die na het verstrijken van de groepsvrijstelling op 31 mei 2010, in werking zal treden, en zijn uiteraard bereid om deze opmerkingen verder toe te lichten.

Hoogachtend.

Ann Vranken
Algemeen Secretaris
Bond van de Garagisten Beroepsverenigingen vzw
Groupement des Unions Professionnelles des Garagistes asbl
Av. J. Wybranlaan 40 - BRUSSEL 1070 BRUXELLES
Tel. 02-529 59 29 - Fax 02-529 59 25
E-mail: avranken@skynet.be